

## ABSTRAKT

Nařízení 1/2003 umožňuje Evropské Komisi vydávat rozhodnutí, kterým může učinit právně závaznými závazky nabídnuté od podniků vyšetřovaných pro protisoutěžní jednání. Přestože měla být rozhodnutí o závazcích alternativou ke standardním rozhodnutím zakazujícím protisoutěžní jednání, stala se dominantním typem rozhodnutí, které Komise využívá k řešení různých druhů potenciálních protisoutěžních jednání, mimo oblast tvrdých kartelů. Tato práce se zaměřuje zejména na efektivitu těchto rozhodnutí, zkoumá přitom různé aspekty, které jeho efektivitu zvyšují. První kapitola nastíní nejdůležitější změny v podobě vymáhání soutěžního práva EU, které přineslo Nařízení 1/2003. Druhá kapitola poskytuje nezbytný základ pro další analýzu tím, že představuje základní pravidla pro přijímání rozhodnutí o závazcích. Následující kapitola se věnuje vysvětlení důležitosti efektivity ve veřejnoprávním vymáhání soutěžního práva. Čtvrtá kapitola analyzuje efektivitu procedury přijímání rozhodnutí o závazcích, zejména s ohledem na rychlost přijetí tohoto rozhodnutí. Ačkoliv je zjištěno, že je řízení obecně rychlejší nežli v případě standardních rozhodnutí, jsou popsány nedostatky, které průběh řízení zpomalují. Pátá kapitola se zabývá efektivitou samotných závazků, a to zejména ve srovnání s nápravnými opatřeními, které může Komise uložit v rámci standardního rozhodnutí. Analýza rozhodovací praxe následně ukazuje, že Komise využila závazkových rozhodnutí v mnoha různých oblastech a za různých okolností. Šestá kapitola analyzuje dopad rozhodnutí o závazcích na právní jistotu ostatních hráčů na trhu s cílem najít optimální rovnováhu mezi efektivním užíváním závazkových rozhodnutí a principem právní jistoty. V závěru autor shrnuje poznatky z předchozích kapitol.